

Gözlerimi Açıyorum

– Maça Papazı · 09 Nisan 2025

Gözlerimi Açtım

Uzulca gözlerimi açtım.

1 yaşında bir bebeğim. Yemeğimi yedirmeye çalışan annemi sinir etmekteyim. Babam köşeden gülümsüyor. Sıcacık evde, tarifi olmayan bir mutluluk hâkim.

Gözlerimi açtım.

5 yaşında bir çocuğum. Abimle evden kaçıyoruz (!) Eğlence meraklısıyız. Ablam da arkamızdan hevesle geliyor; o da kaçmaya heves etmiş. Hayat, huzurlu ve eğlenceli anlardan başka bir şey değil.

Gözlerimi açtım.

Okula yeni başlamışım. Beni burada yalnız bıraktıkları için aileme kızgınım. Ablamı özledim... O neredeydi? Kendi sınıfındaydı tabii. İçimde, yuvasından yeni ayrılmış bir kuşun tedirginliği var.

Gözlerimi açtım.

14 yaşındayım, ergenliğin ilk dönemleri... Aynaya bakıp çenemde çıkan iki adet sakalı çekiştiriyorum. Duygularım yeniden oluşuyor gibi... Ben, eski ben değil gibi... Kalbim çok deli çarpıyor. Kendimi pek de çocuk gibi hissetmiyorum.

Gözlerimi açtım.

Üniversite hazırlık senemdeyim. Hayatımın en zorlu dönemlerinden biri... Sevdiklerim zorluklarla boğuşmakta. Hayat daha da zorlaştı. Büyümek iyi değilmiş be arkadaşlar, mutluluk çocuk kalmakmış...

Gözlerimi açtım.

Mezuniyet diplomamı alıyorum. Bir yandan bizi çeken fotoğrafçıya gülümsüyorum, bir yandan göz ucumla ailemi arıyorum. Mutluyum ama endişeliyim de... Hayat hem sona ermiş gibi hissettiriyor, hem de yeni başlıyormuş gibi geliyor. İçimde tezat duygular... Kalbim hâlâ çocuk hissetmek istiyor ama hayat beni engelliyor artık.

Gözlerimi açtım...

Kalbim paramparça... Mecazen değil, gerçekten. Ve çığlıklar, feryatlar... Hayal kırıklığı, boşluk hissi... Bir daha onu göremeyecek olmak, yağmur altında toprağı dövmek, ağlamak... ve sadece ağlamak... Belki başka bir dünyada görüşürüz, olur mu?

Gözlerimi açtım...

Askerdeyim. Uyku tutmuyor. Yan tarafımda, tüm gün eğitimden bitap düşmüş arkadaşlarımın horlama sesleri geliyor. Ben de çok yorgunum ama vücudum uyumak istemiyor. Rüya görmek istemiyor...

Gözlerimi açtım...

Ve onu gördüm. Bana doğru geliyor. Ellerim... Nereye koyayım onları? Tanrım, çok güzel...
Kalbim trompet çalar gibi atıyor. Gözlerim, renkleri daha mı canlı görüyordu artık?
Sesi o kadar güzel ki, daha önce sağırmışım gibi hissettiriyor.
Ve gülümsemesi o kadar güzel ki... karanlıklar daha önce hiç güneş görmemiş gibi.

Ve ben gözlerimi açıyorum...

Zamanın içinden geçerken, kalbimden kalanları taşıyarak.
Her seferinde başka bir benle karşılaşarak.
Ve ben farkettim; hayat, bir göz kırpışı kadar kısa ama bir ömür kadar derin.
Belki bu kez uyanmak için değil, yaşamak için.
Belki de bu kez gerçekten görmeye başlıyorum...